

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 16 Ὀκτωβρίου 1883

Ἄριθ 24+140

Λοιπὸν

κύριε ὑπουργέ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν μασαροκαμωμάτων, σοῦ φέρνω ἓνα ἀπλὸ ζήτημα, τὸ ἐξῆς:

Τί καλὸ φέρνουν αὐτοὶ οἱ καλόγεροι στὸν κόσμον;
Καὶ προλαβαίνω τὴν ἀπάντησί σου ποῦ θὰ μοῦ πῆς.

— Τίποτα.

Γιατί λοιπὸν κοτζάμ νταγκλαράδες νὰ τοὺς τρέφωμε σὰν γουρούνια ποῦ εἶναι: Στραβοὶ κουτσοὶ δὲν εἶναι, γιατί λοιπὸν δὲν πᾶν νὰ μάθουν μιὰ τέχνη νὰ ζήσουν σὰν καὶ σὲ καὶ σὰν καὶ μέ;

Θὰ σοῦ ποῦν ὅτι τὰ μοναστήρια τὰ βρῖκαμε πατροπαράδοθεν.

Ναῖσκε, ἀλλὰ γιὰ διάβασε τὴν ἱστορία νὰ δῆς γιὰ ποιὸν σκοπὸ ἔγιναν τὰ μοναστήρια στὸν ἀρχαῖο καιρὸ.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Γερμανὸς ὕψωσε σημαία τῆς ἱεραῆς Ἐπανάστασις πρῶτος στὸ Μέγα Σπήλαιον, ἀλλὰ δὲν μᾶς λές τι εἶδους μπαϊράκια σηκώνουν τώρα αὐτοὶ οἱ χαραιοφάγιδες καλόγεροι;

Μ' ὄλον ὅτις εἶναι ντροπὴ νὰ σοῦ τὸ πῶ καὶ νὰ τὸ γράψω καὶ τὸ διαβάσῃ ὅλος ὁ κόσμος, μ' ὄλα ταῦτα λέω, θὰ τὸ γράψω καὶ ἡ ντροπὴ στὰ μούτρα τους:

Πιάνουν, κύριε, καὶ ἀτιμάζουν τῆς γαδάραις. Ἄκους; Τῆς γαδάραις.

Εἶναι λοιπὸν ἢ δὲν εἶναι μασαράδες οἱ νταυλαροκαλόγεροι, πρέπει τὸ δημόσιον νὰ τοὺς τρέφῃ, γιὰ νὰ ἀτιμάζουν τῆς γνήσιαις γαδάραις;

Θὰ μὲ ρωτήσης πότε καὶ ποῦ συνέθηκε αὐτὴ ἡ γαιδαροδουλειά; Σοῦ ἀπαντῶ ἀμέσως:

Στὸ μοναστήρι τῶν Ἀσωμάτων, ποῦ εἶναι ἀπόξω πέντε βήματα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον μέσα εἶχε ὡς τῆς προάλλαις ἀκόμα ἓνας τραγογένης κᾶτι κορίτσα, (κορίτσα; Αἶ ἄς τὰ ποῦμε ἔτσι) καὶ τὰ συνέδραμε σὰν φιλεὺσπλαχνος καλόγερας ποῦ εἶναι, περνώντας τα γιὰ ἀνυψάδες του, ὅπως καὶ τὰ περνᾷ.

Ἔχω λοιπὸν ἢ δὲν ἔχω δίκαιον νὰ φωνάζω ἀλλὰ ζουρλο— Ἰεροκλῆ, ἀντίς—κάτω ἢ Αὐστρία, κάτω τὰ φαῦλα Μοναστήρια;

Πήγαινε, λοιπὸν σου, στὸ διάολο καὶ σὺ καὶ ξεφορτόνου μας μαζὺ μὲ τοὺς νταυλοκαλόγερους σου, καὶ ἂν μὲ παραφουρκίσῃς, ξέρω γὼ καὶ σὲ διορθῶνω καλογερίστηκα.

Φτοῦ, ὄξω ἀπὸ τὰ μούτρα σου, καὶ ἄς πᾶν στὰ γένεια τῶν καλογέρων.

Μὲ συγχωρᾷς ὅμως, κ. ὑπουργέ, γιατί ἔχασα τὸ φτύσμα μου, μὴ συλλογιζόμενος, ὅτι καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἂν μαζευτῇ νὰ φτύσῃ τοὺς καλογέρους, τοὺς ἀχρεῖους καὶ φαύλους πάλι τὰ φτύσματα ὅλου τοῦ κόσμου δὲν θὰ φτασουν.

Κύριε Κανελλίδη

σὺ ποῦ γράφεις τοὺς ἀθλίους *Καιροὺς* σὲ ρωτῶ, καὶ ἂν ἔχῃς μικρὴ φιλοτιμία ἀπάνω σου, γυρεύω νὰ μοῦ ἀπαντήσης, στὸ ἐξῆς ἐρώτημα.

Ἔστίαθηκε ἡ ἀξιότιμη γυναίκα σου με ἐξόδα τοῦ Τσιγκροῦ στὰ Παρίσια νὰ σπουδάξῃ τὴν θεατρικὴν; Ναί. Καὶ γιὰ νᾶρθῃ νὰ διδάξῃ τῆς ἄλλαις θεατρίνες μας; Ναί. Ἐσπούδαξε; Ναί. Ἐδίδαξε τίποτα; Ὁχι. Τί ἐσπούδαξε λοιπὸν στὰ Παρίσια ἡ κυρία σύζυγός σου, ποῦ ξέρεῖ καὶ κοροϊδεύει τῆς φτωχαῖς θεατρίνες μας, ὅτι εἶναι σκεντζεδες, ἐνῶ αὐτὴ δὲν τόλμησε νὰ μᾶς δείξῃ ἀκόμα, ἂν μπορῇ νὰ κουνήσῃ τὸ χερί της ἀπάνω στὴ σκηνή.

Θὰ μοῦ πῆς καὶ τί σχέσι ἔχει ἡ ἀξιότιμος σύζυγός σου μαζὺ μὲ σέ;

Ἔχει καὶ παρὰ ἔχει. Ἔχει, διότι σὺ, ποῦ δὲν διατήρησες τὰς ὑποσχέσεις σου, δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς διδάσκῃς τὸ δίκαιον μὲ τοὺς παλαβοὺς — *Καιροὺς* σου, ἀφοῦ εἶσαι ἀνάξιος πίστις, ἤγουν σου, δὲν κρατᾷς τὰς ὑποσχέσεις σου, ἄρα εἶσαι κἀλπικὴ μονέδα.

Ἔτσι γράφουν οἱ ἀνθρώποι, χειρόπιαστα πράγματα, καὶ ὄχι νὰ μᾶς κάθεσαι σὺ ὁ κουραδόμπασης νὰ γράφῃς, ὅτι γράφω γὼ καὶ περὶ *κουραδογραφίας* καὶ νὰ ἀνακατεύῃς μαζὺ μὲ τῆς κουράδες στὰ μούτρα σου, καὶ τὰ ὀνόματα ἐντιμωτάτων γυναικῶν, τῆς Κουμουντούρενας, τῆς Σοφίας τοῦ Τρικούπη καὶ Μαριγούλας Περρωτοῦ.

Ἔννοια σου, δὲν εἶναι μονάχα αὐτὰ, ἔχομε καὶ ἄλλα, αὐτὰ εἶναι ἀρχή, θὰ σὲ ξεψαχνίσωμε.

Δὲν μοῦ λές ἀληθινὰ νὰ σὲ ρωτήσω, ἐπειδὴ γράφεις τὸν *Τίμωρ* τὸν μισάνθρωπο, στοὺς ἀθλίους *Καιροὺς* σου, νὰ σὲ ρωτήσω λέω, ὡς μισάνθρωπος κ' ἐγὼ:

Ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς καὶ πόσα καὶ γιὰ ποιὸν λόγο πρόκειται νὰ σοῦ πέσῃ ἡ μύτη;

Σιώπα κουτρολοκέφαλε που θέλεις να διδάξεις την ήθικη στην κοινωνία.

Προχτές

που έκαναν άπεργία οι εργαταίς των εργοστασίων των κάρων και ήρθαν και με παρακάλεσαν εν σώματι, να τους γράψω τα παράνομά τους, έστωτας με το να μη είχα φύλλο κεινή την μέρα, έγραψα ένα γράμμα στον φίλο μου τον άρχισυντάκτη της Νέας Εφημερίδος και του έλεγα να δημοσιέψη τα παράνομα των εργατών, προτίμησα δε να γράψω στον Καμπούρογλο, γιατί ξέρω κ' εγώ μαζί μ' όλον τον κόσμο ότι η Νέα Εφημερίς, είναι η περισσότερο διαβαζόμενη εφημερίδα στον λαό, ύστερα από τον Παληάνθρωπο.

Τώρα τι του έγραφα δεν θυμούμαι, γιατί που στο διάβολο να ξέρω κ' εγώ, τι του γράφα, αλλά πάντοτε κάτι του γράφα, αφού μου άπάντησε τά εζής, τα όποια χωρίς να του φάω κάμμιά συλλαβή σάς τα περιεπαράζω στην χυδαίικη γλώσσα που μιλούμε έστω με το να μου το έχει αυτός το γράμμα του γραμμένο εις τα αρχαία ελληνικά, σαν εκείνα που γράφει στην Νέα Εφημερίς του και δεν τον καταλαβαίνει κανείς τι θέλει να πη.

Και ιδού έδεν σας το γράμμα της επιστολής του περιεπεφρασμένου κατά λέξις.

Πρώτο κομμάτι.

Φίλιτάτέ μου Γιάννη Παληάνθρωπε.

«Είμαι, από μιές κι' άρχής ενάντιος κάθε άπεργίας (1) την όποια θεωρώ ύβρισι της φύσις (φύσως ήγουν) (2) και των νόμων του άνθρωπου και αυθάδειαν (3)

«Διά τούτο, μ' όλον όστις είμαι λαός κ' εγώ (4) (και άς μ' ην καταλαβαίνω δά την διάκρισι την όποια θέτετε σεις εις την λέξι ΑΑΟΣ, σ' αν να ήτανε ιδιαίτερα τάξις άνθρώπων με τέσσερα

(δεύτερο κομμάτι χαρτιού).

αυτιά), (5) μ' όλον ότι είμαι λαός και εύχομαι και εργάζομαι υπέρ πάσης δίκαιας άμοιβής και άντάμιψις και την εργασίαν κατά την ποιότητος της, (6) επίτρεπέ με να μη δη-

Σχόλια του Πίνδαρου

(1) Ψέμματα αυθαδέστατα, γιατί σύ πρώτος βοήθησες τους στοιχειοθέτας των τυπογραφείων, όταν έκαναν άπεργία και πλήρωσες όσα γύρευαν πρώτος σύ, από όλους τους δημοσιογράφους.

(2) Έδώ ο φίλος Καμπούρογλους μ' έριξε σε μεγάλη φιλοσοφία.

Μ' έλεει, ότι το να μη εργάζεται τινάς είναι βροιά εναντίον του Θεού (της φύσις), σύμφωνοι, άμ άλλο είναι το να μη θέλη να εργαστή τινάς, και να γίνη λωποδύτης, και άλλο είναι το να εργάζεται σ' άγδαρος, και να του τρών άλλοι τον κόπο του και τον ιδρωτα του προσώπου του.

(3) Έτσι κι' αυθάδεια είναι, κολοκυθοκέφαλε όταν σου γυρέψη κανείς το δίκαιό του; Αυθάδεια είναι κατά των νόμων, όταν κερδίξη ένας άλλος από τους κόπους τους δικούς σου; Αν ήναι έτσι, παντρέψου και σύ σαν κ' έμένα, να τρέφης την γυναικά σου και να την χαίρωμε γώ. Δηλαδή να γίνης κερατάς, γιατί κερατάδες είναι κείνοι, που δουλεύουν για να κερδίζουν οι άλλοι.

(4) Λαός είσαι σύ; Από που είσαι Λαός, όλοι, είναι άλληθια, ότι είμαστε Λαός, αλλά Λαός που τρώει τον πικρά του άλλου Λαού, του εργατικού Λαού, δεν είναι Λαός.

(5) Λαός, κύριε φίλε Καμπούρογλε, θα πη εργατική τάξις άνθρώπων, αφού κανής πώς δεν το καταλαβαίνεις, θα πη καθολική ψηφοφορία, νεόσκακας, Λαός θα πη κείνοι που εργάζονται σαν και σένα και σαν κ' έμένα, και όχι εκείνοι οι χρυσογάδζαροι που παίζουν στο χαβιρόχανο με μελοούνια και με μιά κτερεγχριζά τρών όλη την περιουσία του χαμηλή Λαού.

(6) Τι θα πη αυτό; Μήπως νομίζεις ότι η δουλειά, το να δουλεύη τινάς δηλαδή, έχει διαφορά από μιá άλλη δουλειά; Δουλειά για δουλειά, δουλειά κάνει και το βωδι που σούρνει

μοσιέψω τίποτα περί δια άπεργίας άταχτες και επίσημιας (7).

«Η δική μου δουλειά της εργασίας αν και μου κόστισε ως που να φτάσω σε θέσι να την κάνω, σαράντα και πενήντα χιλιάδες φράγκα, (8) και είκοσι χρόνια, (9) και αν ήναι ίκανη να με φάξη ζωντανό αυτή η δουλειά, (10) καθότις είναι πιο βαρύτερη από χαμαλίκια ως το μυαλό, (11) του κοκκάλου, από κάθε άλλη δουλειά, (το άποδείχνω), (12) η ιδική μου εργασία μόλις πληρώνεται και λιγώτερο από το μεροκάματο που πληρώνεται ο τσούσης ο χτίστης, (13). Το πιστεύεις; (14).

Και όμως ούτε παραπονούμε ούτε φθονώ του άλλου τα πλούτη, ούτε πιστεύω ότι θα σώσω τον κόσμο από της μόρας τα γραφόμενα με κουνήματα άμελέτητα και αυθάδη (15).

Νά με συμπαθές, και αν δεχτής ένα γευμά μου, τότε θα τα πούμε καλλίτερα και από κοντά και θα σε κάνω να πειστής ότι έχω δίκαιο.

Σώος (ήγουν άκαίρεος) φίλος.

Ι. Καμπούρογλους.

το άλλετρι δουλειά και ο γάτος που κοιμάται άπάνω στους καναπέδες.

(7) Α, μ' αυτό θέλεις να μ' έπης πώς υπάρχουν και ταχτικίς άπεργίαις, γιατί σου βλάμη με τη κουταμάρα σου τη μεγάλη. Λές επίσημιας. Έχεις δίκαιο. Διότι πραγματικώς οι εργοστασιαρχίδες έχουν τόρα πολλας παραγγελίαις κάρρων από τους σιδηροδρόμους, και αφού τους έκαναν άπεργία οι εργαταίς τους βέβαια ζημιώνονται. Ούστ!

(8) Πολλά έφαγες, να σε πάρη ο διάολος, πάρα πολλά μάλιστα, δηλαδή τάφαγες ούλα, και κόντεψες να γίνης φταούλας.

(9) Μπα που να μπουν πέντε χιλιάδες τραμπάκουλα διαόλων μέσα σου, άμ, έσύ λές, μωρέ γιαμαρέλο, πώς είσαι είκοσι χρονών, λοιπόν αφού είσαι είκοσι χρονώ, άς ήσαι και τριάντα βγηκες λοιπόν σπουδασμένος από την κοιλιά της μάνας σου; Όρατο, μ' ά την πίστη μας τέχνη θα ήχε η μάνα σου που γενούσε και από την κοιλιά της άκόμα σπουδασμένα παιδιά, που άντις για, ούά, ούά, είξεραν και το λεξικό του Γαζι άπόξω. Αν ήναι έτσι, να γενουөн η μάνας τα παιδιά σπουδασμένα, σήμερα θα πάω το χωρίς άλλο στην μάνα μου, να της ζητήσω λόγο, γιατί δεν με γέννησε με κάμμιά γραμματική μαζί, και θα της γυρέψω μάλιστα και αποζημιώσι γιατί δεν με γέννησε σαν και σένα σπουδασμένο και να γράρω με τρόπο που να μπορη να με καταλάβη κανέναν.

(10) Αντι να σε φάη φάτην σύ καλλίτερα.

(11) Σ' αυτό το ζήτημα άπάνω έρησέ με να κλάψω λίγο. Μ' έπνουν έμάς τους παταβουρογράφους, ότι τάχα, να, τρώμε το ψωμί χαράμι, χωρίς να γνωρίζουν τα βασιτιστήριά μας: «Οχ, άδερφέ, μ' έλέν, και τι κάνουν αυτοί οι παταβουρογράφοι; Νά βαστούν μόνο την πέννα και γράφουν, χωρίς να ξέρουν, ότι έμεις δεν κλείνομε μάτι και ότι έχομε να κάνωμε με πενήντα χιλιάδες άνθρώπους, και ότι τρώμε τη ζωή μας για τα παράνομα του ένοους και του άλλουνου.

(12). Τι να άποδείξης που είναι άποδειγμένο πράγμα για όλους μας.

(13) Μή βρίζεις κανένους το επάγγελμα, γιατί ο τσούτης ο χτίστης, αν δεν μ' έχτιζε τα σπίτια μ' ές θα κοιμώμαστε στους δρόμους σαν τα σκυλιά.

(14). Και πώς να μη το πιστέψω αφού ύποφέρνω τα ίδια με σένα.

(15). Αί άπάνω λοιπόν εις αυτή τη τελευταία κουματάρ σου, φίλιτάτέ μου κ. Γιαννάκη συχώρσε με να σου πώ ότι είσαι ένα μπέτ, άλλο και από τον Έροκλη που χάθηκε μετήν Αουστρία του.

Κύριοι φορολογούμενοι,

Όσοι χρεωσάτε φόρους, μάθετε ότι η κυβέρνηση χωρίς χαιτήρι τους μαζεύει όλους, μερικά δέ εισπράχτορες, σαν τον Αριστοφάνη Λάρδη, παραδείγματος χάριν, γυρεύουν να πληρώνονται και τους παληούς καθυστερούμενους φόρους με νέα μονέδα.

Σε τοιοιτή περίστασι, άμα δηλαδή κανέναν σουφρατζής εισπράχτορας σ' ε γυρέψη να τον πληρώσετε παληούς φόρους με νέαις δραχμαίς να σηκώνετε τα δυό σας χέρια και να του δίνετε δέκα φράκελα και πέντε μουτζες χωριστά και να τον πετάτε έξω, και άς πάη να κινή την διαμαρτύρησί του στον Κατή.

Κύρ Δήμαρχε

του Περαία, οι άξιόπλοτοι σου άρχισαν από τόρα να γκρινιάζουν εναντίον σου, γιατί άρχισες από άνοησίαις της δουλειαις σου και να τι σου λένε:

Αντίς να τους φτειάσης θέατρο που είναι πράγμα της πολυτέλειας, να κυττάξης λένε, πώς να του φέρης νερό, το όποιο κατάντησε άκριβώτερο και από το λάδι και άς ήναι χειρότερο και από λάσπη.

Νά κυττάξης να φράξης τα πηγάδια που είναι δεξιά και άριστερά μπρός και πίσω και στο νοσοκομείο ως καθώς και τον δρόμο που δεν μπουουν να περπατήσουν οι άνθρώποι και πέφτουν μέσα στα πηγάδια, καθώς πρό καιρού έπεσε και ένας νέος και έσπασε το ποδάρι του και είναι τόρα μ' ένα ποδάρι. Αυτά και άλλα που είναι της πρώτης ανάγκης να κυττάξης να κινή, και όχι θέατρα και κολοκύθια σ' αυτιά σου, άλλουιός αν και ονομάζεσαι. Σκυλίτης θα σε ρίζουν να σε φάν ζωντανό τα σκυλιά και θα σε σκυλιάσουν, και θα σε κάνουν σαν άρχιζιόπλοτος που είσαι, να φύγης από την δημαρχία νύχτα και χωρίς παπούτσα.

Ο άδερφέ

του κ. Μυλωνά που έφεύριξε το όπλον του Μιλωνά δεν ξέρω τί του κατέθηκε του άνθρώπου και πήγε και τρελάθηκε, και ως τέτοιος τρελλός που ήτανε τον πήγαν στο Δαρνί. Εκεί μέσα δε κλεισμένος δεν ξέρω τί του ήρθε και έκανε μιá άνοησία και άρρώστησε και μιá μεγάλη τρέλα και πέθανε προχτές. Αιωνία του η μνήμη.

Όταν ήταν άρρωστος προσκάλεσαν τον φιλάνηρωπο γιατρό Γούζαρη να πάη να τον επισκεφτή και ο Γούζαρη έξήχασε και έτσι τα κακάρωσε. Αφού τα κακάρωσε θα με ρωτήσετε τον έθαψην; Όχι, τον άφησαν και βρώμησε δυό μέραις, και έπειτα χωρίς παπ, γιατί ο παπ' δεν καταδέχτηκε να πάη να θάψη τρελού, τον δέσαν με τα σκονιά οι άλλοι τρελοί και τραβώντάς τον σαν σκυλί, σκόλισαν λίγο τα χώματα και τον κουνούλασαν, εις τρόπον ώστε μ' αυταίς της βροχαις θα τον δούμε κάμμιά μέρα να πλήη σ' ά βρακίτσα μιτολυωμένος μέσα σε κάμμιά ρεματαρία.

Ίδου λοιπόν, κύριοι, ποιá φροντίδα έχουν και λαβαίνουν για τους τρελλούς, και δια τούτο όσοι είστε τρελοί τρελαθήτε και να σ' ε φ' αν όταν φορολογήσετε τα σκυλιά και τα όρνια, που όρνια να γίνη ο Γούζαρης, καθώς είναι και φαίνεται με την ψιλή του καπελαδούρα.

Κύριοι καθηγητίδες

του Παναπιστήμιου δεν μιλάτε κεινούς τους βοηθούς της κλινικής που έχετε στο νοσοκομείο κατά προτίμησι και χαιτήρι ένεκα διορισμένους να άφινούν έλευθέρους τους τεταρτοετείς φοιτητάς της γιατρικής να πηγαίνουν να επισκεπτωνται που; άρρώστους των άσθενών για να μαθένουν και τίποτα.

Τι το πήραν προνόμιο το ψευτογιατρίλκι τους; Μ' αυτα και μ' αυτα τα καμώματά σας είναι που καταντάτε να βγάζετε όλους τους γιατρούς σκεντζέδες, ξυλοσχιτίδες και κομπογιαννίτες, που άμα πέσωμε στα χεράκια τους μ' ες στέλνουν στον άλλο κόσμο χωρίς πασαπόρτι.

Πώς, μωρέ θεοήλατοι, θα μάθουν να γιατρεύουν χωρίς να δουν άρρωστο στα μάτια τους; Μόνον με τα κιουτάκια που διαβάζουν και τους τυρλοσουρτίδες; Αν γίνωνται μόνον με τα βιβλία γιατροί, τύφλες ναχτες τότε όλοι σας, που άντις για επιτήμονες βγαίνετε και γίνεστε μπύδες της άνθρωπότης, που κακό ψόφο ναχτες.

Μιά πειραιώτισσα

η Σοφούλα αναπλιώτισσα Γαβαλά μου γράφει και πικραπονιέται, ότι σ' ένα καφενείο στον Περαία που ονομάζεται Παληάνθρωπος γίνεται χαροπαίγνιο και τα λοιπά και ρεζήλειει το όνομα τάχα του Παληάνθρώπου.

Απάνω σ' αυτό το ζήτημα, κυρά Σοφούλα μας, δεν έχεις καθόλου δίκαιο, διότι κάθε άνθρωπος είναι έλευτερος να γράφη στο μαγαζίτου ό,τι όνομα θέλει χωρίς να μπορη να του τ' άπαγορέψη κανείς, όσο για τα άλλα που μου γράφεις, δεν είναι πράγματα για να γραφουν, γιατί αν γραφουν, τότε σ' άλληθινά, ως καθώς γράφεις πρέπει να βάζετε φωτιά και να τον καίτε τον Παληάνθρωπο. Έπειτα τί σ' ε μέλη σ' ε τέ κάνει ο έννας και ο άλλος άνθρωπος μέσα στο μαγαζί του;

Πήγανε λοιπόν και σύ κυρά Σοφούλα κατά διαβόλου και ξεφορτόνου μας με της ήθικοδιδασκαλίας που θέλεις να μ' ε μάθης και με των Δμαρτωλών σωτηρία.

Κύριοι ύπκστύονε

του Περαία χίλιας φοραίς σου είπαμε και πάλι επαναλαβένουμε να σου πούμε, ότι στην βρωμοαγορά σας την Περαίικη που κατάντησε να γίνη χειρότερη από την δική μας τη γουρουνοαγορά, ότι μερικοί ψαράδες πουλουν ψάρια σκοτωμένα του φυσικου, και ότι μ' αυτα θα πιάση τους Πειραιώτας κάμμιά λυσσαντερία και κοφοκοιλιασμα.

Τι διάλοο κανείς και δεν τα βλέπεις αυτα, η μήπως κάτνης τον στραβά έπειδή σε ταίζουν κάθε μέρα έσένα φρέσκα ψάρια της δωρεάς και νομίζεις ότι οι άλλοι πρέπει να τρών τα βρώμια, που να βρωμήσης και να σκληνιάσης, παληομακούφη και σύ του μαγκούφη.

Όζω ψαροκέφαλε.

Σήμερα

λένε πώς ήθε ο βασιληάς, είμαι περιέργος να τον δω αν πάχυνε καθόλου.

Περιέργο πώς μ' ε θυμήθηκε και ήρθε, ενφ μ' ε κοντέψαμε να τον ξεχάσωμε, ο μόνος δε άνθρωπος που τρέμει το όνομα του είναι ο Δεληγιάννης, και έχει από τα προχτές καρδιοκτύπι, πότε θα τον προσκαλέση να του πη:

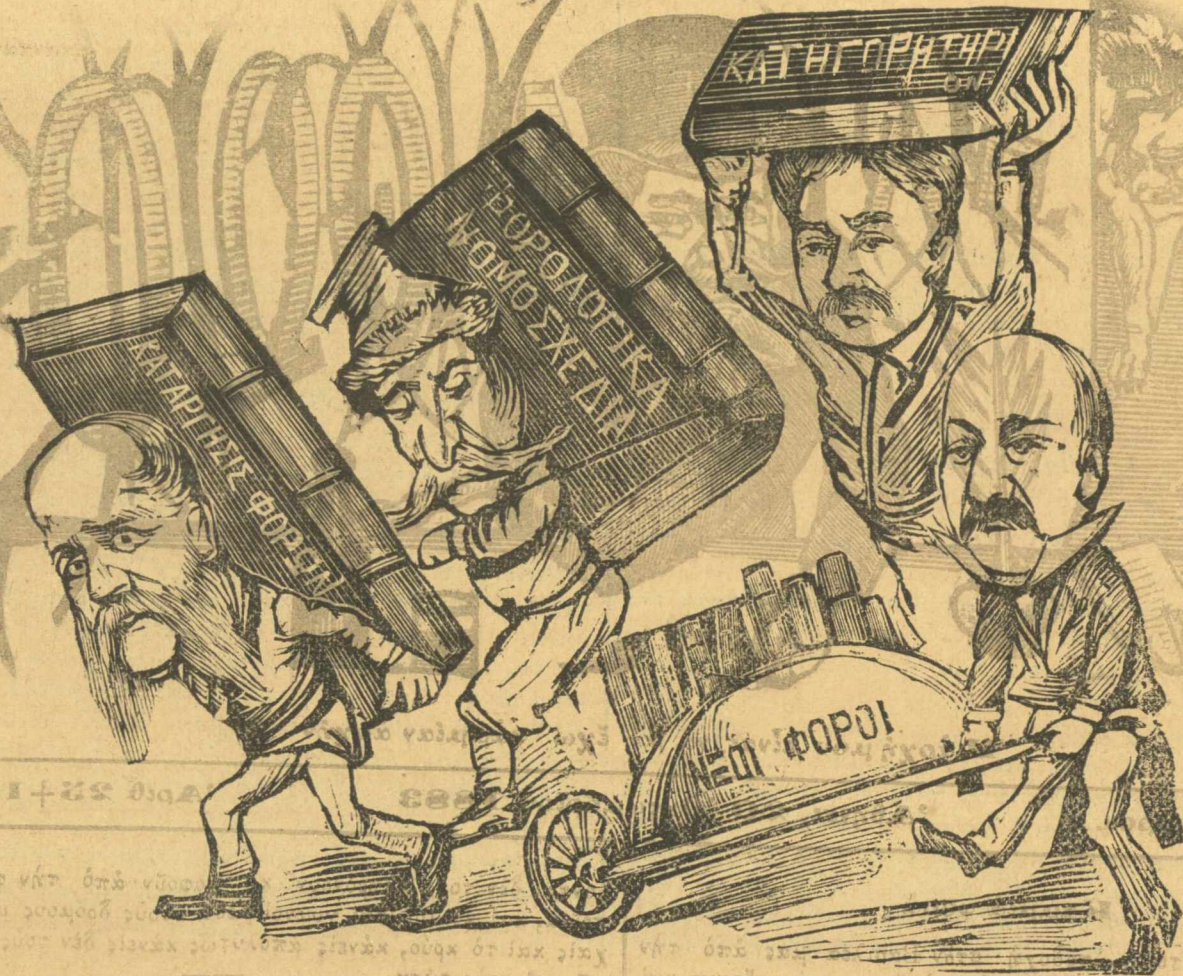
Κύριε Ντελιγκιάννη, σ' προσκάλεσα να σχηματίσετε ύπουργεγέτο.

Ψυχή μου τρέλα που θα του κατέβα κεινή την ώρα του Δεληγιάννη μας, και παρ' να πάθη ένα τέτοιο μεγάλο κακό, καλλίτερα να μη φτάση να έρθη ποτέ του πρωθυπουργός.

Στη Μολδαυία

βγήκε μιá κεινούργια εφημερίδα σατυρική ονομαζόμενη Σακκορράση, όλο με ποιήματα γραμμένα σαν τον μακαρίτη Ρωμηνό του Σουρή και για να δ' ήτε πώς στιχόνουν και οι δ' ε Έλληνες, να να σ' ε β' να μερικούς Σακκορράφικους στιχούς:

Μιά χ' ερα χ' εθ' ε τον σοίμψησε τον Σ. Μ. κ' έφίλησε

Κουβαλά σιγή βουλή κάθε ένας το δικό του.

Και μ' αὐταῖς τῆς βροχῆς ὁ Δεληγιάννης μας τρίχει ἔως πὸν βλέπετε νὰ μαζέψῃ βουλιχτάς.

γλυκὸ ποὺ ἦταν τὸ φιλι
γι' αὐταῖς τρελένεται πολὺ
γι' αὐτὸ καὶ δὲν νυμφεύεται
καὶ δὲν φοβᾶται ἰὰ τῆς πῆ,
φιλι νὰ τοῦ δανείσω
καὶ νὰ τῆς τὸ δῶση πίζω.

Γιμνάσια καβαλλαρίας.

Τὸ τυπογραφεῖον.

τοῦ κύρ Τρίμη ποὺ εἶναι κοντὰ στοὺς ἁγίους Θεοδώρους ἔστολιστήκε καὶ ἐπλουτίσθη μὲ κατακαινούργα στοιχεῖα σὰν ἄσημένα καὶ πολλὰ ἄλλα κοσμήματα, δέχεται δὲ ὅποιονδήποτε ἐργασίας εἰς τιμὰς συμφερούσας, καὶ μὲ ὑπόσχεσι νὰ τῆς κἀνῃ μὲ χρηγοράδα ἀετοῦ καὶ μορφαδά νύφης.

Τρέξατε στὸν Περαιά!

στὴν διασταύρωσι τῶν δρόμων Ὑψηλάντου καὶ Σωκράτη κοντὰ στὴν Μουνυχία ὅπου ἀνοίξε ὁ Καπετὰν Μάρκος ἀποθήκη λαδιῶν ποὺ εἶνε σὰν λαμπίκος. Θεῖο λάδι, ποὺ τούρχεται κἀνενοῦς νὰ γένη ποντικὸς καὶ νὰ πέσῃ μέσα στὰ κιούπια γιὰ νὰ τὸ χορτάσῃ. Τρέξατε γιὰτὶ θὰ μετανοήσετε μα σωθῆ.

Εἰς τὸ πρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων.

πουλιέται χαρτὶ τυπωμένο μὲ τὴν ὀκτὰ, καὶ ὅσοι ἔχουν ἀνάγκη ἄς πᾶν νὰ ἀγορέουσιν, πρὶν τὸ ξεπουλήσουν.

Ἐπίσης πωλοῦνται καὶ ὀβενα σόματα τοῦ «Πατριάρχου» ὡς καθὼς καὶ φύλλα ἰδιαίτερα γιὰ κεινοὺς ποὺ τοὺς λειποῦν ἀριθμοὶ γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὰ σόματα ποὺ ἔχουν.